

בעניין שבין:

- העותרים:**
1. עבד אלרחמאן רשיד חסן חטאב (קרעוס)
 2. מאהר רשיד חסן חטאב (קרעוס)
 3. מאלק רשיד חסן חטאב (קרעוס)
 4. נאמק רשיד חסן חטאב (קרעוס)
 5. נדאא רשיד חסן חטאב (קרעוס)
 6. מוחמד רשיד חסן חטאב (קרעוס)
- תושבי כפר פרעון.

כולם ע"י עו"ד ג'יאת' נאסר
מרח' צלאח א-דין 15, ירושלים
טל. 02-6282650 פקס. 02-6289369

- המשיבים:**
1. המפקד הצבאי של איזור יהודה ושומון
 2. שר הביטחון
 3. ממשלת ישראל
- כולם ע"י פרקליטות המדינה
רח' צלאח א-דין 29, ירושלים.

עתירה דחופה ביותר למתן צו על תנאי וצו ביניים
(במעמד צד אחד)

בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת להוציא מלפניו צו על תנאי לפיו יורה למשיבים להתייצב וליתן טעם כדלקמן:

א. מדוע לא תבוטל ו/או תוכרז כבטלה ומבוטלת ובלתי חוקית, תפיסת המקרקעין של העותרים על ידי צה"ל בימים האחרונים, בכלל, ולצורך סלילת כביש מקביל לכביש מס' 557, המוביל ממחסום טייבה להתנחלויות אבני חפץ, עינב ושווי שומרון, בפרט;

ב. מדוע לא ייקבע, כי צו התפיסה של המקרקעין הנ"ל (במידה וקיים, שכן זה טרם נמסר לעותרים), בטל ומבוטל;

ג. מדוע לא יפונה המקרקעין ויוחזרו לידי בעליהם באותו מצב עובר לתפיסה;

ועד לדיון בעתירה, יתבקש בית המשפט הנכבד להוציא מלפניו בדחיפות צו ביניים לפיו יורה למשיבים ו/או מי מטעמם ו/או כל הפועל מכוחם ו/או בהנחייתם, כדלקמן:

להפסיק באופן מיידי את כל העבודות המבוצעות במקום ו/או במקרקעין של העותרים, לרבות עבודות חפירה ו/או עבודות עפר ו/או עבודות סלילת כביש ו/או עבודות כריתת עצי זית ו/או כל עבודה פיזית אחרת, וזאת עד לדיון בעתירה;

ובעת קבלת התשובה, יתבקש בית המשפט הנכבד להפוך את הצו על תנאי לצו מוחלט, ולחייב את המשיבים הדדית בהוצאות העתירה, בשכ"ט עו"ד ומע"מ כחוק.

ואלה נימוקי העתירה:

1. העותרים יהיו מיוצגים בעתירה זו על ידי בא כוח הנ"ל, אשר כתובתו להמצאת כתבי בית דין, הינה כמצוין לעיל.
2. עוד יאמר מייד על ידי העותרים, כי כל העובדות הרלוונטיות לעתירה טרם הובררו להם כהוויתן, ואולם בשל דחיפות העניין והמעשים הבלתי הפיכים הנעשים על ידי המשיבים, הרי הם נאלצו לפנות לבית המשפט כבר בשלב זה ועם המידע שכבר הספיקו לאסוף בעניין. בשל כך, העותרים שומרים על זכותם לתקן את כתב העתירה להלן, להוסיף עליו ו/או לגרוע ממנו, הכל כפי שיובהרו להם מלוא העובדות אודות המעשים ו/או המחדלים של המשיבים נשוא העתירה.
3. יצוין עוד, כי לעתירה הנ"ל היו אמורים להצטרף עשרות תושבים מהכפר פרעון, לרבות המועצה המקומית בכפר פרעון. הח"מ קיבל הרשאה טלפונית בעל פה, לפעול בשם הנ"ל, אולם בשל העוצר המוטל על הכפר מזה כעשרה ימים, עד לרגע כתיבת שורות אלה, לא ניתן היה לקיים קשר סדיר עם הנ"ל, ולברר לגבי כל אחד את שיעור פגיעתו של הכביש נשוא העתירה בחלקתו ואינפורמציה נוספת הרלוונטית עתירה. יצוין, כי הח"מ זומן על ידי התושבים הנ"ל לכפר ולאתר העבודות, והגיע עד למחסום טייבה כדי להגיע לכפר הנ"ל ולפגוש את העותרים, אולם כניסתו נמנעה על ידי צה"ל במחסום טייבה. מכל מקום, מיד עם הסרת העוצר הנ"ל, יתר העותרים, כפי שהודיעו לח"מ חד משמעית, יבקשו להצטרף לעתירה הנ"ל.

ד ק ע ע ו ב ד ת י נ ד ר ש

4. העותרים 1 עד 6, הם כולם מתושבי הכפר פרעון, הממוקם ליד מחסום טייבה, וליד הכביש העוקף מס' 557, העובר ממחסום טייבה להתנחלויות, אבני חפץ, עינב ושווי שומרון (להלן: "כביש 557").
5. העותרים, ביחד עם קרובי משפחותיהם, הם הבעלים במשותף של חלקת אדמה בשטח של 101 דונמים ו- 468 מ"ר, הידועה כגוש 8470 חלקה 32 בנפת טולקרא, הממוקמת בין הכפר פרעון, בין מחסום טייבה, לבין כביש מס' 557 הנ"ל, וגובלת בכביש (להלן: "החלקה"). מצ"ב העתק מנסח הרישום של המקרקעין הנ"ל, על תרגומו ומסומן באות א'.
6. העותרים הם היורשים של אביהם המנוח "רשיד חסן עבד-אלרחמאן חטאב (קרעוס)", שהיה בחייו הבעלים של שליש מהחלקה הנ"ל.
7. והנה כי כן, לפני כשלושה ימים לערך, בצורה פתאומית לחלוטין, ומבלי שהעותרים ו/או מי מהם קיבל הודעה מוקדמת כלשהי בעניין, נכסנו כוחות צה"ל למקרקעין של העותרים ולמקרקעין של בעלי חלקות סמוכות, והחלו באמצעות דחפורים וציוד עבודה כבד, מבצעים עבודות סלילת כביש חדש, המקביל ממש לכביש 557 הנ"ל, ומרוחק ממנו מרחק של 400 עד 500 מטר לערך, והעובר ממש בחלקתם של העותרים.
8. רצ"ב לנוחיות בית משפט תשריט שנערך על ידי הח"מ, המתאר באופן מקורב, את חלקת המקרקעין של העותרים, את הכפר פרעון ומיקומו, את מחסום טייבה, את כביש 557 היוצא ממחסום טייבה לכיוון ההתנחלויות אבני חפץ, עינב ושווי שומרון, את מיקומה של העיר טייבה, ועוד כביש עפר המצוי בין העיר טייבה לבין כביש מס' 557 הנ"ל, והמצוי אף הוא בשליטת צה"ל, ואת הכביש החדש שנשלל. התשריט הנ"ל, מסומן באות ב' ומהווה חלק בלתי נפרד מהעתירה.

9. עוד **רצ"ב**, תמונות של הדחפורים אשר עובדים במקום ללא הפסקה, אפילו היום, יום שבת, ומסומנות באות ג' **סידורי** עם סימונם על התמונות, ומהוות חלק בלתי נפרד מהעתירה.
10. יצוין, כי לא ניתן היה לבצע תמונות יותר קרובות וברורות של העבודות באתר, וזאת מאחר וכניסתו של הח"מ למקום נמנעה על ידי כוחות צה"ל, בטענה כי מוטל סגר על המקום ולא ניתן לעבור את מחסום טייבה ולהגיע לכפר פרעון הנ"ל. אשר על כן, עם בית המשפט הנכבד הסליחה, על כך שלא ניתן היה לקבל תמונות יותר ברורות.
11. מכל מקום, בתמונות רואים שני דחפורים שעובדים במקום, עוד רואים בתמונות מסי' ג(4, 5, 6) משאיות וציוד היקפי בו נעשה שימוש לצורך סלילת הכביש.
12. יצוין, כי גם העותרים עצמם מנועים מלהגיע למקרקעין שלהם, שכן עד לרגע זה מוטל עוצר מוחלט על הכפר פרעון. עם זאת, העותרים המתגוררים בקרבת מקום, מבחינים בבירור בעבודות המבוצעות במקרקעין שלהם. העותרים מבחינים בעבודת סלילת כביש ברוחב של כ- 30 מטר, העובר ממש במקביל לכביש מסי' 557 הנ"ל ובמרחק של כ- 400 – 500 מטר ממנו, **ועובר ממש בחלקתם**, בגבולה הצפוני של החלקה. עוד הבחינו העותרים כי כ- **100 עצי** זית מחלקתם, היכן שעובר הכביש, **נכרתו** כליל על ידי צה"ל!!!, ולא ברור לאן נעלמו העצים, ולהיכן הם מפונים!!!
13. ויודגש. זו אינה הפעם הראשונה, בה למעשה מופקעים חלקים נכבדים מחלקתם של העותרים, לצורך מעבר כביש בחלקתם. שכן, כבר בפעם הראשונה בעת סלילת כביש 557 הנ"ל, הכביש הנ"ל אף הוא עבר בחלקתם של העותרים, וגזל ממנה שטח של 13 דונם לערך. בשל כך, חלקתם של העותרים, גובלת בכביש הנ"ל כפי שנראה בתשריט, **נספח ב'** לעיל.
14. התנגדותם של העותרים ואחרים בזמנו לכביש 557 הנ"ל לא צלחה, והכביש בכל זאת הועבר תוך שהוא מפקיע מאות של דונמים מאדמות הכפר.
15. אם כן, עתה, וחרף הכביש הקיים ממילא, כביש מסי' 557, שבזמנו אף הוא גזל מחלקתם של העותרים, נסלל כביש חדש, ששוב פעם עובר בחלקתם של העותרים, אולם הפעם עם נזק בלתי הפיך והרבה יותר גדול.
16. יצוין עוד, כי המדובר במקרקעין חקלאיים, אשר מהווים את מקור פרנסתם העיקרי אם לא היחיד של העותרים.
17. הח"מ פנה בשם העותרים אל המשיבים, כבר ביום חמישי החולף (18/4/02), כדי לקבל את תשובתם המיידית לעבודות המבוצעות במקום ומכוח מה הן מבוצעות. הח"מ העביר יום שלם, יום חמישי הנ"ל, מבלי שיכל לקבל תשובה כלשהי, ולו ראשונית, אלא במקום הוא הועבר מנמען אחד למשנהו, כאשר השני מעביר לראשון והלאה!!!
18. בו ביום, ה- 18/4/02 הח"מ פנה לדובר צה"ל ישירות, וביקש את תשובתו הדחופה לעניין. **מצ"ב** העתק מהפנייה, ומסומנת באות ד', ומהווה חלק בלתי נפרד מהעתירה. לח"מ הובטח כי יקבל תשובה במהלך סוף השבוע. ודוק. עד לרגע כתיבת שורות אלה (19: 30), וחרף אין ספור פניות טלפוניות בעניין, טרם נתקבלה תשובה כלשהי מהמשיבים!!! במקום, הדחפורים עובדים, אפילו היום בשבת, והתשובה מעוכבת בחוסר תום לב מזדקר לעין כבר שלושה ימים!!!

ה ט י ע ו ן ה מ ש פ ט י

תמצית טענות

20. העותרים יטענו, כי תפיסת המקרקעין נעשתה שלא כדי, בין היתר מהטעמים החילופיים והמצטברים הבאים:

א. תפיסת המקרקעין נעשתה מבלי שמי מהעותרים ו/או בעלי המקרקעין קיבל הודעה מוקדמת לכך, דבר המנוגד לכל דין.

ב. התפיסה נעשתה בניגוד לדין החל באיזור, לרבות פקודת התפיסה לצרכי ציבור על תיקוניה השונים כפי שתוקנו מעת לעת על ידי המושל הצבאי.

ג. התפיסה והעבודות נעשות, מבלי שניתן לעבודות סלילת הכביש הנ"ל, היתר מאת רשויות התכנון והבנייה באיזור, שהן המועצה העליונה לתכנון ובנייה, והוועדה המקומית לתכנון ובנייה.

ד. משלא נעשה ההליך הבסיסי של העברת תכנית לסלילת כביש בפני רשויות התכנון המוסמכות ומתן אפשרות לעותרים להתנגד לה, נמנעה מהעותרים זכותה הבסיסית להגיש התנגדויות לתכנית בפני רשויות התכנון של המנהל האזרחי, ונגזל מהם יומם בפני רשויות אלה. הדבר נעשו כך בעלמא, תוך דריסה בוטה על זכויות היסוד של העותרים.

ה. התפיסה מנוגדת לכללי המשפט הבינאומי. העותרים יטענו בעניין הנ"ל, בין היתר כדלמן:

- (1) לא קיים צורך צבאי כלשהו בתפיסה הנ"ל.
- (2) אפילו קיים צורך צבאי, הרי היה די והותר בסלילת כביש 557 כדי למצות בצורה הטובה ביותר את הצורך הצבאי הנ"ל, וכי סלילת הכביש החדש הנ"ל, הסמוך ומקביל ממש לכביש הקיים, מהווה מעשה מיותר לחלוטין, ואינו יותר מאשר התעמרות בעותרים וביתר תושבי הכפר.
- (3) מטרת הקמת הכביש אינה טובת האיזור, אלא להיפך, היא פוגעת פגיעה קשה ביותר באיזור ובטובת התושבים.
- (4) אפילו ישנו צורך צבאי בהקמת כביש נוסף, דבר המוכחש מכל וכל על ידי העותרים, העותרים יטענו, כי הצורך הצבאי הנ"ל יוכל להתקיים לאו דווקא במקום בו נסלל הכביש, ותוך פגיעה נוספת ושנייה במקרקעין של העותרים, אלא ניתן לסלול אותו מהעבר השני של כביש 557, ובכך לחסוך את הפגיעה הקשה במקרקעין של העותרים. בעניין זה יודגש, כי מהעבר השני של כביש מס' 577, קיים כבר כביש עפר במקום, וניתן בנקל להרחיבו, ולעביר את הכביש משם ולא דווקא במקרקעין של העותרים.

ו. התפיסה מנוגדת לכללי המנהל התקין ולכללי הצדק הטבעי

ה ט ע נ ו ת ג ו פ נ

א) התפיסה נעשתה בניגוד לדין המקומי החל באיזור

1) הפרת החוק הירדני דבר רכישה לצרכי ציבור

21. העותרים יטענו, כי התפיסה נשוא העתירה והעבודות המבוצעות בעקבותיה, הינה בלתי חוקית בעליל, שכן היא אינה עונה על אף לא אחת מהוראות החוק הרלוונטיות באיזור לצורך סלילתו של כביש חדש.

22. העותרים יטענו, כי המשיבים חייבים לפעול באיזור בהתאם לדין הירדני שהיה קיים בעת תפיסת האיזור בשנת 1967, ובהתאם לשינויים המתחייבים כתוצאה מכניסתו של הכובש לאיזור, ומהתיקונים שנעשו על ידי המושל הצבאי באיזור מעת לעת.

23. העותרים יטענו, כי על המקרה שבפנינו חלים שני דינים עיקריים של האיזור, ושניהם ללא יוצא מן הכלל, הופרו בצורה הבוטה ביותר עם ידי המשיבים: האחד, הינו דיני הרכישה לצרכי ציבור לצורך סלילת כביש; והשני, דיני התכנון והבנייה.

24. עד לרגע כתיבת שורות אלה, לידי בא כוח העותרים לא נמסר אפילו צו תפיסה לצורכי ציבור כאמור.

25. העותרים יטענו, החוק הירדני (חוק הרכישה לצרכי ציבור), קובע כי אין להפקיע את רכושו של אדם אלא לצורכי ציבור, המוגדרים בחוק. החוק גם מכיל, הוראות בדבר הדרך בה יש להביא לידיעת הבעלים את כוונת השלטון להפקיע את רכושו.

26. יצוין, כי חוק הרכישה הירדני תוקן על ידי רשויות צה"ל. שני צווים של שלטנות צה"ל עוסקים בתיקונים אלה. האחד, צו בדבר חוק הקרקעות (רכישה לצרכי ציבור), (יהודה ושומרון) (מס' 321), התשכ"ט, 1969, אשר החליף את קודמו, צו בדבר תיקון חוק הקרקעות (רכישה לצרכי ציבור) (יהודה ושומרון) (מס' 108), התשכ"ט-1967. השני, צו בדבר חוק הקרקעות (רכישה לצרכי ציבור) (יהודה ושומרון) (מס' 949), תשמ"ב-1981.

27. הצו האחרון אשר תיקן בחוק הירדני, מכיל הוראות ברורות בדבר פרסום החלטה לרכוש מקרקעין על ידי הרשות המוסמכת. ההודעה תפורסם בקובץ המנשרים (יהודה ושומרון) (במקום העיתון הרשמי הירדני בחוק המקורי), ותימסר לבעלי הקרקע, ובמקרה של קשיים באיתורם או בזיהוים, למוכתרים שבתחומם מצויה הקרקע.

28. העותרים יטענו שתיים אלה, לגבי אי-חוקיות הרכישה וצו ההפקעה במידה וקיים:

א. השלטון לא נהג בדרך הקבועה בחוק הנ"ל לגבי דרך הבאת כוונתו להפקיע את המקרקעין לידי הבעלים. קרי, במקום, לשלוח לכל אחד מהבעלים הודעה בכתב ולפרסם בעיתון הרשמי, הרי אף לו הודעה אחת נמסרה לעותרים עובר למעשה התפיסה ותחילת העבודות!!!

אדרבה. בבירור שעשה הח"מ עם ראש המועצה המקומית פרעון, הרי גם הנ"ל הודיע לח"מ, כי גם במשרדי המועצה לא התקבלה הודעה כלשהי כאמור, וכי המועצה עצמה הופתעה מתחילת העבודות כמו העותרים כאן. הודעה כאמור גם לא נמסרה למוכתארים בכפר!!!

ב. עוד יוסיפו העותרים ויטענו, כי מכל מקום, גם מטרת הרכישה הינה מטרה בלתי חוקית, ולא הוכח כלל כי הרכישה עומדת במטרות המותרות בחוק הנ"ל. מכל מקום, העותרים יטענו, כי כבר נעשתה בעבר הפקעה של המקרקעין לצורך מעבר כביש באותו מקום, ואין כל הצדקה במעבר כביש נוסף כאמור.

29. לעניין מטרת הרכישה, העותרים יפרטו את טיעוניהם בעניין זה, בפרק נפרד בהמשך העתירה.

(2) הפרת חוק תכנון ערים, כפרים ובניינים (מס' 79) לשנת 1966

30. זאת ועוד. העותרים יטענו, כי לא זאת בלבד שהתפיסה נעשתה בניגוד לחוק הרכישה הקיים באיזור, אלא אף בניגוד לחוקי התכנון והבנייה הקיימים.

31. העותרים יטענו, כי מעבר לצורך בהפקעה חוקית, הרי לצורך סלילת כביש ישנו צורך בקבלת אישור מפורש לכך מרשויות התכנון.

32. העותרים יטענו, כי לא ברור כלל, אם התקבל אישור כלשהו של רשויות התכנון לסלילת הכביש החדש הנ"ל. העותרים יטענו, כי לאור הבהילות בה נעשים הדברים, ומאחר לא ידעו כלל על תהליך אישור תכנית כאמור, דבר שמן הסתם היה אמור להיות מפורסם ומובא לידיעתם, הרי סביר להניח כי אישור כאמור לא התקבל כלל!!!

33. העותרים יטענו, כי על פי החוק הירדני, צריכה להתקיים תוכנית מתאר מאושרת הכוללת את הכביש החדש שהמשיבים מבקשים לסלול במקום, תוך מתן אפשרות לבעלי הקרקעות להגיש התנגדויות כחוק לתכנית הנ"ל.

34. העותרים יטענו, כי גם לאחר קיומה של תכנית מתאר מאושרת, ישנו צורך בעריכת תכנית מפורטת ואישורה על ידי רשויות התכנון.

35. יצוין, כי על פי החוק הירדני המקורי, התכנית הנ"ל צריכה לעבור שלוש וועדות בטרם אישורה סופית. יצוין, כי החוק תוקן על ידי הממשל הצבאי ע"פ צו בדבר חוק תכנון ערים, כפרים ובניינים (יהודה ושומרון) (מס' 418), 1971 ותיקונים שונים.

36. העותרים יטענו כבר בשלב זה, כי התיקונים הנ"ל, הם פעולה בלתי חוקית של הממשל הצבאי, שכן הן רוקנו מתוכן את החוק המקורי, והביאו לפגיעה קשה ביותר בקניינו של הפרט.

37. העותרים יטענו, כי בעוד שעל פי החוק המקורי, יש להעביר את התכנית בפני שלוש וועדות תכנון, מקומית, מחוזית ומועצת התכנון העליונה, ולשמוע את ההתנגדויות בפניהן, הרי בפועל אחת מערכאות התכנון הנ"ל **בוטלה כליל!!!**, ובמקום הוקמו שתי ערכאות תכנון בלבד: האחת, מועצת התכנון העליונה; השנייה: וועדת התכנון המקומית. ראה סעיף 2(2) לצו הנ"ל.

38. בדרך זו, ביטל הצו למעשה, רשות תכנון קיימת, ובמקום שעד הצו היו שלוש רשויות תכנון, מקומית מחוזית ומועצת התכנון העליונה, כיום קיימים אךן רק שני גופים כאלה. על ידי פעולה זו, ביטל המפקד הצבאי, אחת מערכאות התכנון הקיימות, לרבות האפשרות שכל תכנית תכנון, תעבור את התהליך המשולש הנ"ל,

כמו כן את זכות ההתנגדות בפני הוועדה הזו, וזכות הערעור. במקום שעד הצו הייתה אפשרות ערעור, לשתי ערכאות מחוזית ועליונה, היום לאחר הצו קיימת אפשרות אחת ויחידה.

39. לא זאת אף זאת. סעיף 27(2) לצו הנ"ל, נתן למועצת התכנון העליונה סמכות ליטול לעצמה את הסמכות של וועדת התכנון המקומית. בכך למעשה, מועצת התכנון העליונה, נטלה לעצמה סמכויות של שלוש רשויות תכנון ביחד. זאת נוסף להשגות רבות שיש לעותרים על הצו הנ"ל.

40. מכל מקום, לעניינינו ובשלב זה, לפי הידוע לעותרים לא התקיים כל הליך תכנוני, לא לפי החוק הירדני ולא לפי הצווים לעיל, לשם סלילתו של הכביש החדש הנ"ל. העותרים יטענו, כי הדבר על פניו הינו פסול ופגום, ונעשה בצורה בלתי חוקית בעליל. העותרים יטענו, כי בכך נגזלה מהם הזכות הבסיסית הקיימת, להתנגדות ולערעור בפני רשויות התכנון לכביש המוצע הנ"ל.

41. אשר על כן, העותרים יטענו, כי במידה והיה צורך בסלילת כביש כאמור, הרי המשיבים היו מחויבים לפעול לפי דיני התכנון הקיימים, שתוקנו על ידם בעצמם, והם בעצמם נהגו לפעול על פיהם וליישם לכל אורך שנות הכיבוש. העותרים יטענו, כי הפרת המשיבים למנהגם הנ"ל במקרה הנ"ל, נעשתה שלא כדין בחוסר סמכות ובחוסר סבירות קיצוני.

42. העותרים יטענו, כי ע"פ המשפט הבינלאומי המנהגי, חייב ממשל הכיבוש לשמור על ביצוע ויישום החקיקה הקיימת עובר לכיבוש, ולאור התיקונים שנעשו בו, אלא אם כן קיימת "מניעה מוחלטת" לכך.

43. בעניין זה, סעיף 43 לאמנת האג הרביעית (1907), מהווה את הדין המנהגי בעניין זה. וכך קובע הסעיף הנ"ל לאמר:

"בעבור סמכות השלטון החוקי למעשה לידי הכובש, עליו לנקוט בכל האמצעים שביכולתו על מנת להחזיר ולהבטיח במידה האפשר את הסדר והחיים הציבוריים תוך כיבוד החוקים שבתוקף בארץ, אלא אם כן קיימת מניעה מוחלטת לכך" (הדגשה שלי- ג'. נ').

44. העותרים יטענו, כי לא הייתה כל "מניעה מוחלטת" לכיבוד החקיקה הקיימת. הדברים נכונים כפליים לאור העובדה, כי החקיקה הנ"ל תוקנה על ידי הממשל הצבאי עצמו, וחזקה כי תיקן את החקיקה הקיימת כדי לפעול על פי התיקון ולא להפקירו. כפי שראינו לעיל, לעותרים קיימות השגות למכביר על התיקונים עצמם כפי שנעשו בדיני התכנון על ידי המשיבים. אולם, גם לקבל מצב, בו גם החקיקה שתוקנה בצורה מרחיקת לכת על ידי המשיבים, תופר על ידם בצורה הבוטה ביותר!!!, הרי אין ספק כי הדבר בלתי נסבל, וכל רשות מנהל תקין, תאמר כי המדובר במעשים בלתי חוקיים בעליל.

ב) התפיסה נעשתה בניגוד לכללי המשפט הבינלאומי

45. העותרים יטענו, כי על פי המשפט הבינלאומי המנהגי, מחובתו של הכובש לשמור על האינטרסים והזכויות של התושבים המקומיים.

46. העותרים יסמכו את טענותיהם בעניין זה, על תקנות 43, 46, 52, ו- 56 לתקנות האג, אשר משקפות כידוע את המשפט הבינלאומי המנהגי החל בישראל, ואשר הוכרו כמחייבות בביהמ"ש נכבד זה כבר בשנות השבעים.

ראה : בג"ץ 660/88 ג'מעית אינשאא אלאוסרה, פ"ד מג (3) 673, 677.

47. העותרים יטענו, כי בצד חובתו של הכובש לשמור את הסדר והחיים הציבוריים, כפי שהובאה לעיל בתק' 43 לתקנות האג, על פי תק' 46 לתקנות הנ"ל מוטלת עליו חובה ספציפית להימנע מהחרמת רכוש פרטי. וכך קובעת הרישא של תק' 46 הנ"ל:

"Family honor and rights, the lives of persons, and private property, as well as convictions practice, m u s t be respected".

48. בתק' 52 נקבע **החריג** לכלל הנ"ל, לפיו ניתן להחרים או לתפוס רכוש פרטי של האוכלוסייה המקומית לצורך צבאי בלבד.

49. אשר על כן, העותרים יטענו, כי המשיבים אינם זכאים לתפוס את המקרקעין אלא אם כן יוכיחו קיומו של צורך צבאי מובהק לתפיסת, שלא ניתן לקיימו או להבטיחו אלא אם כן תבוצע התפיסה הנ"ל, הן בצורתה והן במימדיה.

50. כאמור לעיל, עד לרגע כתיבת שורות אלה, טרם הובהר על ידי המשיבים "הצורך הצבאי" לתפיסת המקרקעין, אם בכלל קיים צורך כאמור. העותרים יטענו, כי הצורך להוכיח כדבעי קיומו של "צורך צבאי" כאמור, מוטל כולו על שכמם של המשיבים.

51. בעניין זה, ולאחר שהמשיבים יבהירו לבית המשפט הנכבד את "הצורך הצבאי" הנטען על ידם, העותרים שומרים על זכותם לתקן את כתב העתירה ולהוסיף טענות, הוכחות ואסמכתאות להפרכת הצורך הצבאי הנ"ל.

52. מכל מקום ובשלב זה, העותרים יטענו, כי אפילו קיים צורך צבאי, הרי המשיבים כבר מיצו את הצורך הצבאי הנ"ל בעת ביצוע הכביש העוקף 557 הנ"ל, וכי הכביש החדש הנ"ל, הינו כביש מיותר לחלוטין ואין בו כדי לענות על צורך צבאי כלשהו.

53. מכל מקום ולחילופין, העותרים יטענו, כי אפילו קיים צורך צבאי כאמור, הרי ניתן לענות עליו ולהבטיחו לאו דווקא על ידי סלילת הכביש הנוסף הנ"ל במקרקעין של העותרים.

54. מכל מקום ולחילופין, העותרים יטענו, כי אפילו ישנו צורך בסלילת כביש נוסף כאמור, הרי מדוע שזה ייסלל על חשבון קרקעותיה של הכפר פרעון, דהיינו על חשבון קרקעותיהם של התושבים המקומיים!!! העותרים יטענו, כי ניתן לסלול את הכביש הנ"ל מהעבר השני של כביש 557, ובכך לחסוך את הפגיעה הקשה, **והשנייה**, ברכושם של העותרים תושבי הכפר פרעון.

55. העותרים יטענו, כי הדברים נכונים שבעתיים, לאור העובדה כי השטחים המצויים בין העיר טייבה לבין כביש מס' 557, ממילא כבר תפוסים על ידי הצבא, והצבא משתמש בשטחים הנ"ל באופן קבוע. בתמונות שצורפו לעיל, תמונה ג'(6), רואים בבירור גיף של צה"ל העובר במקום במסגרת סיור שגרת. הח"מ, צפה במספר סיורים של גיפים הנעים בכביש העפר הנ"ל, ושוטרי משמר הגבול שנכחו במקום הסבירו לח"מ, כי הצבא נוכח ותופס את האיזור הנ"ל בין העיר טייבה לבין כביש 557 הנ"ל **באופן קבוע**. נשאלת השאלה אם כן, מדוע הכביש החדש, במידה וישנו צורך צבאי בקיומו, לא יעבור במקום כביש העפר הקיים, או מדוע כביש העפר הנ"ל עצמו, אשר ממילא משמש את הצבא, אין בו כדי להבטיח את הצורך הצבאי הנ"ל.

56. הדברים נכונים כפליים, לאור העובדה כי זו אינה הפעם הראשונה בה נגזל קניינם של העותרים. כאמור לעיל, כבר במסגרת התפיסה הראשונה וסלילתו של הכביש העוקף הראשון, כביש 557, הופקע מאדמתם שטח של 13 דונמים! בשל כך, העותרים יטענו, כי היו זכאים שהמשיבים ישקלו אופציות אחרות למעבר הכביש, עם פגיעה מזערית יותר ברכושם של העותרים.

57. העותרים יטענו, כי במסגרת השיקולים למעבר הכביש הנ"ל, לא נלקחו בחשבון בכלל האינטרסים של האוכלוסייה המקומית, ואם נלקחו הרי, הדבר נעשה בצורה שולית בלבד. העותרים יטענו, כי מעבר הכביש אינו משרת את טובת האיזור או טובת התושבים המקומיים, אלא את טובת מדינת הכיבוש, דבר המנוגד בעליל למשפט הבינלאומי.

58. **למען הזהירות, ולחילופין בלבד, העותרים ימשיכו ויטענו כדלקמן:**

59. כי אפילו ייקבע כי ישנו צורך צבאי כאמור, הרי העותרים חולקים על כך, כי כדי להבטיח את הצורך הצבאי הנ"ל, יש להעביר את הכביש במקום שיועד לו כיום. עוד חולקים העותרים על רוחבו של הכביש הנ"ל, והצורך ברוחב בהיקף כאמור לשם הבטחתו של הצורך הצבאי הנ"ל. העותרים יטענו, כי מהנראה בשטח, המדובר בכביש מטריפוליטני רחב ממדים, ברוחב של כ- 30 מטר לערך!!!

60. העותרים יטענו, כי אפילו יוכח קיומו של צורך צבאי למעברו של הכביש הנ"ל, הרי די בכביש ברוחב 2 מטר בלבד כדי לענות ולהבטיח את הצורך הצבאי הנ"ל. העותרים יטענו, כי די בכביש כאמור למעבר כל כלי צבאי, שמטבעו יכול ומסוגל לנוע בכבישים כאמור. עוד אין צורך בעיבודו של הכביש הנ"ל, כל עוד ינועו עליו רק כלי רכב ומרכבות צבאיים שמטבעם מסוגלים לנוע בכביש עפר.

61. עוד יטענו העותרים, כי אפילו יוכח קיומו של הצורך הצבאי הנ"ל, הרי אין הצדקה לתפיסת מלוא חלקתם של העותרים. לעותרים לא ברור מה יהיה גורל חלקתם, שהחלק שיוותר ממנה יהיה ממוקם בין הכביש החדש לבין הכביש הישן. העותרים יטענו, כי בכל מקרה אין הצדקה, לשם הבטחת הצורך הצבאי הנ"ל, לתפוס את חלקתם במלואה.

62. עוד יטענו העותרים, כי סמכותו של הממשל הצבאי, לאור זמניותו, משתרעת על פעולות שמירת הקיים וניהולו השוטף. אין הוא בעל סמכות לעשות שינויים מפליגים בשטח. אין הוא רשאי לבצע מערכת כבישים שיש בה עובדות קבע, שנועדו להימשך גם לאחר סיום השלטון הצבאי באיזור.

ג) התפיסה נעשתה בניגוד לכללי המנהל התקין

63. כאמור, היום אין עוד מחלוקת על כך, כי המשיבים פועלים באיזור כרשויות ציבוריות ישראליות, והמחויבות לפעול לפי הכללים המחייבים "פקיד ציבור ישראלי". בעניין זה, מופנה בית הנשפט הנכבד לבג"ץ 392/82, שם נקבע:

"דומה כי כיום שוב אין להרהר אחר ההלכה, כי בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוהה לצדק מוסמך להפעיל ביקורת שיפוטית על פעילות הממשל הצבאי ביהודה ושומרון ובעזה".

ראה: בג"ץ 392/82 ג' מעיית אסכאן אלמועלמין, פ"ד לז' (4) 785 עמ' 787.

64. העותרים יטענו, כי המשיבים פעלו בעליל, בניגוד לכללי המנהל התקין, בין היתר כדלקמן:

א. פגעו בזכויות היסוד של העותרים, ללא תכלית ראויה ובמידה העולה על הנדרש.

ב. לא נתנו לעותרים זכות טיעון ו/או אפשרות התנגדות לפני תפיסת המקרקעין ותחילת ביצוע העבודות, דבר המנוגד בעליל לכללי הצדק הטבעי.

ג. הפעילו שיקולים זרים ופסולים בתפיסת המקרקעין.

ד. החלטתם לתפוס את המקרקעין לוקה בחוסר סבירות קיצוני. הדברים נכונים שבעתיים, לאור העובדה כי זו הפעם השנייה בה נתפסים מקרקעין של העותרים, ולאור צורך דווקא של סלילת כביש!!!.

ה. החלטותיהם של המשיבים לוקות בחוסר יחסיות ומידתיות כפי שהוסבר לעיל, כאשר עומדים בפניהם אמצעים חלופיים בהם לא תפגענה זכויותיהם של העותרים בכלל, או עומדים לפניהם אמצעים חלופיים שבהם הפגיעה בזכויות העותרים הינה הרבה פחות קשה.

65. עוד יוסיפו העותרים ויטענו, כי תפיסת המקרקעין פוגעת פגיעה ביותר בזכות הקניין שלהם.

דחיפות הדיון בבקשה לצו ביניים

66. העותרים יטענו, כי ישנו צורך דחוף לדון בבקשה ולייתן את צווי הביניים המבוקשים, כדי למנוע השגת מחטף על ידי המשיבים על ידי סלילת הכביש וקביעת עובדות מוגמרות בשטח. העותרים יטענו, כי לדברים חשיבות מיוחדת כדי לסכל את פעילותם חסרת תום הלב של המשיבים, אשר מטילים עוצר על הכפר, אין יוצא ואין בא, ובו בעת פועלים בתאוצה יוצאת דופן (גם בימי שבת!), כדי להשלים את ביצוע סלילת הכביש בזמן העוצר, ובכך התושבים לא יוכלו להתנגד לנעשה במקרקעין שלהם!!!. בית המשפט הנכבד לא ייתן ידו למחטף חסר תום לב כאמור מצד המשיבים, והוא מתבקש להושיט יד לתושבים המקומיים חסרי האונים מול הנעשה, הכלואים בבתיים בשל העוצר, כאשר המשיבים עושים ככל העולה על רוחם במקרקעין שלהם.

67. זאת ועוד. העותרים יטענו, כי במידה ולא יינתן צו הביניים המבוקש, הרי יתייתר לחלוטין הדיון בעתירה. שכן, אין ספק, כי לאור קצב העבודה, בתקופה קצרה מאוד והרבה לפני הדיון בעתירה, הכביש כבר יסלל וייקבעו עובדות מוגמרות בשטח, ואז כלל לא יהיה ניתן להחזיר את המצב לקדמותו. הוא הדבר בקשר, לעבודות כריתת עצי הזית והוצאתם מהמקרקעין המבוצעות על ידי המשיבים.

68. אשר על כן, העותרים יטענו, כי הנזק שייגרם להם בהעדר צו הביניים הינו נזק חסר תקנה.

69. עוד יטענו העותרים, כי מאז הנוחות ככל שמדובר בנזק שעלול להיגרם למשיבים בשל צו הביניים לעומת הנזק שייגרם לעותרים בהעדר צו הביניים, נוטה בבירור לטובת העותרים. הדברים נכונים כפליים, לאור העובדה כי המדובר בכביש חדש

לחלוטין, ולמשיבים לא ייגרם נזק כלשהו במידה והעבודות בכביש יעוכבו קמעה עד לדיון בצדקת מעברו של הכביש הנ"ל, במקרקעין של העותרים, אם בכלל.

70. לאור כל האמור לעיל, ומאחר וקיים חשש סביר, כי במידה ויוודע דבר הבקשה למשיבים, הם עלולים לפעול לסיכולה ולהאיץ את העבודה במקום, מתבקש בית המשפט הנכבד לדון בבקשה במעמד צד אחד, ולייתן את צווי הביניים וצווי על תנאי המבוקשים.

71. מצ"ב לעתירה תצהיר, לתמיכה בעתירה ועובדותיה.

72. יהיה זה מן הדין ומן הצדק להיעתר לעתירות.

היום : 20 באפריל, 2002.

ג'יאת' נאסר, עו"ד
ב"כ העותרים.